



Arrest

nr. 199 422 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 22 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 5 juni 2009 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 31 maart 2011 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 24 maart 2012 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 20 juni 2012.

Op 31 augustus 2012 dient de eerste verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 12 juli 2013.

Op 26 september 2013 dient de eerste verzoekende partij weer een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 28 februari 2014 verleent de ambtenaar-geneesheer een medisch advies. Op 4 maart 2014 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard.

Op 11 mei 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 10 juni 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 163 150 van 29 februari 2016 verwerpt de Raad dit beroep.

Op 11 april 2017 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 juli 2017 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op. Op 11 april verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag van 11 april 2017 onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.04.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

M., A. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Erevan op (...).1977

+ partner: M., V. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Tbilisi op (...).1978

+ minderjarige kinderen:

-M. A. (...); °(...).2009

-M., H. (...); °(...).2011

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 26.09.2013 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 11 04.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 26.07.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.07.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de rechten van verdediging. Zij meent eveneens aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed".

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing aan te halen dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd zou zijn ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 26.09.2013, en dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt.

De ziekteaandoening van verzoeker is niet dezelfde als in 2013. De vasculopathie waaraan hij lijdt en waarvoor heel wat ingrepen gebeurden is verzwaard en dient heel strikt opgevolgd te worden.

Verzoeker heeft moeten toezien dat zijn onderbeen geamputeerd werd. Er doen zich nog heel wat complicaties voor. Verwerende partij spreekt van een ongewijzigde situatie van de eerder aangehaalde gezondheidstoestand terwijl het tijdsverloop een gezondheidstoestand oftewel kan verzwaren oftewel verbeteren. Het is 1 van de beiden mogelijkheden.

Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan dat situatie nog steeds dezelfde is.

In die gegeven omstandigheden dient verwerende partij toch verder te specificeren of er behandelingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst, met name Armenië.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van zijn verzoek tot regularisatie, aangezien de aandoeningen waaraan hij lijdt nog steeds van die aard zijn dat een aangepaste behandeling noodzakelijk is.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERTS., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken " T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. Gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel13mei1998, RDE1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel14 augustus 1996, T. Vreemd 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle."

(zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoeker stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling
- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft .

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adéquate behandeling mogelijk is in zijn land van herkomst.

In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

De vraag die verzoeker zich stelt is 'waarom' zijn ziekte geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering.

Verzoeker stelt aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoeker heeft een medisch attest voorgelegd en heeft zijn aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

Doch enkel motiveren dat de medische toestand van verzoeker ongewijzigd is gebleven en dat deze reeds eerder werd beoordeeld als behandelbaar in het thuisland, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoeker de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en hem aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoeker heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling.

Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoeker dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in Armenië gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoeker niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat hij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoeker uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoeker toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of hij deze toegang heeft in zijn thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet, en of dit op heden verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoeker tot de nodige medicijnen en indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, zijn aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summier motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoeker wel heel verstrekkende gevolgen gezien zijn verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht.

De bestreden beslissingen is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stellen een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM en van het recht van verdediging.

Zij betogen dat het bestuur er zich toe beperkt te stellen dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 26/09/2013. De vasculopathie zou verzaamd zijn en verzoeker zou strikt moeten worden opgevolgd, zijn onderbeen zou zijn geamputeerd en er zouden zich nog heel wat complicaties voordoen. De aandoening zou zijn geëvolueerd, waardoor er een onderzoek had moeten worden gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in het kader van de aanvraag van 26.09.2013 een advies werd opgesteld door de ambtenaar-geneesheer, waarin werd toegelicht dat blijkt dat verzoeker lijdt aan een ernstige vasculopathie van de onderste ledematen en dat "levenslange deskundige (vaatheelkundige) follow-upnodig is. De ambtenaar-geneesheer oordeelde actueel geen medische reden te weerhouden is waarom de verzoeker niet zou kunnen reizen. Tevens werd met verwijzing naar de MedCOI-databank vastgesteld dat de behandeling en opvolging door een vaatchirurg in Armenië beschikbaar is, alsook de essentiële medicatie en werd er uitvoerig gemotiveerd omtrent de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst. De arts-adviseur motiveerde in zijn advies van 28 februari 2014 met verwijzing naar informatie uit de MedCOI-databank

dat “de behandeling en opvolging door een vaatchirurg in Armenië beschikbaar is, alsook de essentiële medicatie, zijnde acetylsalicylzuur en clopidogrel”.

Verzoekers dienden op 11 april 2017 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, naar aanleiding waarvan de ambtenaar-geneesheer d.d. 26.07.2017 een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

“(…) Uit deze medische stukken blijkt dat de volgende diagnose en de respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. het medische attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 26/09/2013.

Op het SMG d.d. 15/03/2017 wordt namelijk vermeld dat Mr. M. (...) lijdt aan een vasculopathie (vaatlijden) van de onderste ledematen van ongekende oorsprong, waarvoor al heel wat heelkundige ingrepen dienden te gebeuren tot zelfs amputatie van het linker onderbeen toe. Het SMG d.d. 15/03/2017 bevestigt tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene en de nood aan strikte opvolging en vasculaire behandeling. Men heeft door de strikte opvolging in België helaas ook geen amputatie kunnen vermijden.

Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift en bijlagen bevatten eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl: maag-slokdarmontsteking op basis van een bacteriële infectie die gedurende 10 dagen met antibiotica behandeld werd in 2016 en waarna de maagzuursecretieremmende mediatie afgebouwd mocht worden. In het voorgelegde medisch dossier wordt de indicatie tot het verderzetten van pantoprazol (...) niet verder geobjectiveerd. Een aangepast dieet en slaaphouding volstaan om eventuele last van zure oprispingen te vermijden, zodat dit niet kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit (...)

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)

Uit het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer uit de nieuwe medische attesten, zoals gevoegd bij de aanvraag van 11.04.2017, afleidde dat het gaat om een vaatlijden. Zoals supra uiteengezet, werd in het kader van de aanvraag van 26.09.2013 eveneens vastgesteld dat er sprake is van een ernstige vasculopathie, waarna een uitvoerig onderzoek werd gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland. De beslissing tot ongegrondheid van die vorige aanvraag, genomen op 4.3.2014 is definitief in het rechtsverkeer aanwezig na het verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 februari 2016. Het bestuur kon zich dan ook beroepen op die beslissing en het advies dat daarmee gepaard ging.

Nu in beide aanvragen dezelfde aandoening werd opgeworpen, namelijk het vaatlijden, kon niet anders dan toepassing gemaakt worden van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling [3 met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan]”

Bovendien, stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat, naast de vermelding van het vaatlijden, ook melding werd gemaakt van maag-slokdarmontsteking op basis van een bacteriële infectie die gedurende 10 dagen met antibiotica behandeld werd in 2016 en waarna de maagzuursecretieremmende mediatie afgebouwd mocht worden. De ambtenaar-geneesheer stelde vast dat uit de voorgelegde medische attesten is gebleken dat de indicatie tot het verderzetten van pantoprazol niet verder werd geobjectiveerd. Hij concludeerde onder meer dat een aangepast dieet en slaaphouding volstaan. Op basis daarvan oordeelde hij dat er geen sprake is van een ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die verdere behandeling of onderzoek noodzaakt.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, werd door de ambtenaar-geneesheer ook rekening gehouden met de amputatie, nu hij stelde dat er voor het vaatlijden al heel wat heelkundige ingrepen dienden te gebeuren tot zelfs amputatie van het linker onderbeen toe, dat het SMG d.d. 15/03/2017 de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand en de nood aan strikte opvolging en vasculaire behandeling bevestigt en dat men door de strikte opvolging in België helaas ook geen amputatie kunnen heeft vermijden.

Verzoekers tonen niet aan welke medische elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het opstellen van het advies en het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet en op grond van het zeer zorgvuldige advies van de ambtenaar geneesheer genomen.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Nu er werd degelijk een onderzoek gevoerd werd naar de medische situatie en verzoekers niet aantonen dat dit onderzoek niet zorgvuldig is gebeurd, tonen zij een schending van artikel 3 EVRM niet aan. Zij brengen immers geen begin van bewijs bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij een mensonwaardige behandeling, in strijd met voormelde hogere rechtsnorm, riskeren te ondergaan.

Waar zij een schending van de rechten van verdediging opwerpen, gaan zij eraan voorbij dat zij in het kader van de door hen ingediende aanvraag in de mogelijkheid waren alle mogelijke en relevante medische stukken bij te brengen die ter onderzoek aan het bestuur werden voorgelegd. Zij tonen niet aan dat zij niet in de mogelijkheid waren om hun standpunt naar behoren kenbaar te maken.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet, meer bepaald de paragrafen 4 en 5 van deze bepaling, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard, enerzijds omdat de medische elementen die de verzoekende partijen inriepen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een eerdere aanvraag om medische redenen, en anderzijds omdat de nieuwe medische elementen die werden ingeroepen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 juli 2017 dat eveneens aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit

bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

(...)”

De Raad wijst er op dat het motief van de bestreden beslissing dat door de verzoekende partijen wordt betwist erin bestaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van § 3, 5° van ditzelfde wetsartikel onontvankelijk wordt verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 11 april 2017 reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag van 26 september 2013, terwijl de aandoening “vasculopathie” van de eerste verzoekende partij niet zou verschillen ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag.

Dit determinerend motief is correct en vindt steun in het administratief dossier.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de verzoekende partijen in hun middel lijken te erkennen dat het om dezelfde aandoening gaat, doch zij menen dat er sprake zou zijn van een verzwaring omdat ondertussen de ziekte tot gevolg heeft gehad dat een onderbeenamputatie diende te worden uitgevoerd. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij onder meer lijdt aan vasculopathie of vaatlijden, waarvoor zij reeds jarenlang wordt behandeld en opgevolgd en waarvoor reeds verschillende heelkundige ingrepen plaatsvonden. De verzoekende partijen geven dit zelf aan. Zij wijzen erop dat recent een onderbeenamputatie heeft plaatsgehad en stellen dat er zich heel wat complicaties voordoen, doch zonder te concretiseren welke deze complicaties dit dan zouden zijn. Zij stellen niet akkoord te gaan “dat de situatie nog steeds dezelfde is”.

Uit het administratief dossier blijkt dat voor de eerste verzoekende partij op 26 september 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend. Naar aanleiding van deze aanvraag stelde een ambtenaar-geneesheer een advies op op 28 februari 2014, waarin volgende vaststellingen werden gedaan: “(...)blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige vasculopathie van de onderste ledematen waarvoor al verscheidene heelkundige ingrepen dienden te gebeuren. Levenslange deskundige (vaatheelkundige) follow-up is nodig. (...)”. De ambtenaar-geneesheer die het advies opstelde geeft vervolgens een weerslag van zijn onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Armenië en komt hierbij tot een bevestigend resultaat. Meer specifiek blijkt dat de behandeling en opvolging door een vaatchirurg in Armenië beschikbaar en toegankelijk is.

In het standaard medisch getuigschrift van 3 september 2013 dat werd gevoegd aan de aanvraag van 26 september 2013 schrijft de behandelende arts het volgende onder de hoofding "Diagnose": "Ernstige arteriële vasculopathie met EINDSTADIUM arterieel lijden thv onderste ledematen, heeft reeds verschillende ingrepen gehad de laatste jaren om de ernst te stabiliseren en om een amputatie van één of twee benen te vermijden". De arts acht levenslange follow-up noodzakelijk.

Vervolgens blijkt dat de verzoekende partijen op 11 april 2017 opnieuw een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden voor de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer stelde op 26 juli 2017 een advies op, advies dat de basis vormt voor de in casu bestreden beslissing.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 juli 2017 luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door Mr. M.A. (...) in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.04.2017.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 11/04/2017 en 26/09/2013 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 11/04/2017 een SMG voor opgesteld door Dr. P.G. (...) (vaatchirurg) op 15/03/2017 en medische bijlagen/aanvullingen d.d. 13/03/2017, 08/03/2017, 02/03/2017, 15/03/2017, 22/02/2017, 16/02/2017, 15/02/2017, 03/02/2017, 01/02/2017, 26/10/2016, 22/09/2016, 14/09/2016, 08/09/2016, 04/03/2016, 03/03/2016, 01/03/2016, 25/02/2016 en 23/02/2016 van Dr. P. G. (...)/Dr. K.L. (...)/Dr. P.V. (...), 01/02/2017 van Dr. N.V.R. (...) (intensivist), 27/01/2017 en 21/01/2016 van Dr. K. V.C. (...) (radioloog), 03/11/2016 van Dr. Y. H. (...) (radioloog), 22/09/2016 van Dr. S. G. (...) (anesthesist-pijntherapeut), 14/04/2016 en 17/03/2016 van Dr. P. G. (...) (internist-gastro-enteroloog), 21/03/2016 van Dr. I.N. (...) (anatoompatholoog), 03/03/2016 van Dr. H.D. (...) (intensivist). Uit deze medische stukken blijkt dat de volgende diagnose en de respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. het medische attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 26/09/2013.

Op het SMG d.d. 15/03/2017 wordt namelijk vermeld dat Mr. M. (...) lijdt aan een vasculopathie (vaatlijden) van de onderste ledematen van ongekende oorsprong, waarvoor al heel wat heelkundige ingrepen dienden te gebeuren tot zelfs amputatie van het linker onderbeen toe. Het SMG d.d. 15/03/2017 bevestigt tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene en de nood aan strikte opvolging en vasculaire behandeling. Men heeft door de strikte opvolging in België helaas ook geen amputatie kunnen vermijden.

Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift en bijlagen bevatten eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: maag-slokdarmontsteking op basis van een bacteriële infectie die gedurende 10 dagen met antibiotica behandeld werd in 2016 en waarna de maagzuursecretieremmende medicatie afgebouwd mocht worden. In het voorgelegde medische dossier wordt de indicatie tot het verderzetten van pantoprazol (Pantomed) niet verder geobjectiveerd. Een aangepast dieet en slaaphouding volstaan om eventuele last van zure oprispingen te vermijden, zodat dit niet kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, indien er geen behandeling aanwezig zou zijn in het land van herkomst of het land van verblijf, in dit geval Armenië.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°)."

Uit het standaard medisch getuigschrift van 15 maart 2017 dat werd gevoegd aan de meest recente aanvraag blijkt dat de eerste verzoekende partij nog steeds wordt gediagnosticeerd met recidief vasculair lijden aan de onderste ledematen, waarbij een overzicht wordt gegeven van de uitgevoerde ingrepen van de aandoening sinds 1 februari 2017, waaronder een voorvoetamputatie gevolgd door een onderbeenamputatie. De behandelend arts beschouwt nog steeds een levenslange vasculaire follow-up als noodzakelijk.

Een vergelijking van beide aanvragen leert dat de aandoening vasculopathie telkens werd aangevoerd, dat de eerste verzoekende partij jarenlang patiënt is, dat zij regelmatig dient te worden opgevolgd door een vaatchirurg en dat reeds verschillende heelkundige ingrepen werden uitgevoerd. Uit de meest

recente aanvraag blijkt inderdaad dat de vasculopathie tot gevolg heeft gehad dat een onderbeenamputatie – één van de mogelijk te voorziene gevolgen van de aandoening zoals blijkt uit de medische documenten die reeds aan de aanvraag van 26 september 2013 werden toegevoegd - niet te vermijden was. Meer zelfs, uit het standaard medisch getuigschrift van 3 september 2013 dat werd gevoegd aan de aanvraag van 26 september 2013 blijkt dat er reeds sprake was van een “eindstadium” vasculopathie met betrekking tot de benen, nu de behandelende arts onder de hoofding “*Diagnose*” attesteerde “*Ernstige arteriële vasculopathie met EINDSTADIUM arterieel lijden thv onderste ledematen, heeft reeds verschillende ingrepen gehad de laatste jaren om de ernst te stabiliseren en om een amputatie van één of twee benen te vermijden*”. Naar aanleiding van laatstgenoemde aanvraag werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een vaatchirurg in het land van herkomst, namelijk Armenië, onderzocht, waarbij de ambtenaar-geneesheer concludeerde dat de eerste verzoekende partij hier toegang tot zou hebben. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de noodzakelijke zorgen voor de levenslang behandeling en opvolging behoevende vasculopathie die de eerste verzoekende partij ten tijde van het nemen van de in casu bestreden beslissing behoeft anders zijn dan deze ten tijde van de aanvraag van 26 september 2013, waarbij werd geconcludeerd dat deze beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. De loutere mening van de verzoekende partijen dat er sprake is van een verzwaring weerlegt niet het besluit van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat de grondslag vormt van de in casu bestreden beslissing wat betreft de aandoening vasculopathie, namelijk “*Uit deze medische stukken blijkt dat de volgende diagnose en de respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. het medische attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 26/09/2013. Op het SMG d.d. 15/03/2017 wordt namelijk vermeld dat Mr. M. (...) lijdt aan een vasculopathie (vaatlijden) van de onderste ledematen van ongekende oorsprong, waarvoor al heel wat heelkundige ingrepen dienden te gebeuren tot zelfs amputatie van het linker onderbeen toe. Het SMG d.d. 15/03/2017 bevestigt tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene en de nood aan strikte opvolging en vasculaire behandeling. Men heeft door de strikte opvolging in België helaas ook geen amputatie kunnen vermijden.*”

Uit dit laatste advies blijkt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, wel degelijk rekening werd gehouden met de amputatie van het linker onderbeen. De ambtenaar-geneesheer verduidelijkt dat dit één van de noodzakelijke ingrepen was in een reeks van heelkundige ingrepen bij de behandeling van de vasculopathie en dat het ondanks de strikte opvolging van de aandoening niet te vermijden was.

Het komt de Raad voor dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer op basis van de stukken die voorlagen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze konden oordelen dat de aandoening vasculopathie nog steeds dezelfde is. Het loutere feit dat de verzoekende partijen beweren dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij slechter zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat kon worden vastgesteld dat zij zich op dezelfde medische aandoening beroepen. Er bestaat gelet op het voorgaande geen betwisting nopens het feit dat alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen van verzwaring reeds werden betrokken of voorzien in de beoordeling van de aanvraag van 26 september 2013. Het feit dat de verzoekende partijen door het voorleggen van recente medische getuigschriften hun toestand actualiseerden, betekent niet an sich dat er bewijs voorligt van nieuwe, andere medische gegevens. Het feit dat de eerste verzoekende partij nog steeds aan de aandoening lijdt -hetgeen logisch is nu reeds in het kader van de oudste aanvraag werd gewezen op de blijvende aard ervan en de noodzaak aan een permanente opvolging - betekent op zich niet dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw ten gronde dient te worden onderzocht. De verwerende partij kan wat betreft de vasculopathie volstaan met de vaststelling dat dezelfde medische elementen worden voorgelegd en de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaren. Een onderzoek van de behandelmogelijkheden, inbegrepen de beschikbaarheid en toegankelijkheid, in het land van herkomst dringt zich geenszins op, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen wensen. De Raad kan herhalen dat de aanvraag van 26 september 2013 werd ongegrond verklaard op 4 maart 2014 omdat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk bleken in het land van herkomst, reden waarom de verzoekende partijen niet werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Er werd reeds over de gegrondheid van de aanvraag en het voorhanden zijn van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst geoordeeld. De Raad verwierp overigens het beroep tegen deze beslissing op 29 februari 2016 bij arrest nr. 163 150 en er kan worden gewezen op de kracht van gewijsde ervan. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk waarom de verwerende partij een onderzoek zou moeten voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst, nu op gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is, hetgeen noodzakelijkerwijs met zich meebrengt dat de verwerende partij de gegrondheid ervan niet dient te beoordelen. Immers, nu zij

de aanvraag onontvankelijk verklaart omdat de ingeroepen elementen reeds wat betreft de aandoening vasculopathie werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet, hetgeen steun vindt in het administratief dossier en door de verzoekende partijen niet wordt weerlegd, dringt een onderzoek naar de gegrondheid, meer bepaald naar de toestand in het land van herkomst, zich niet meer op.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. evenmin tonen zij aan dat er sprake is van machtsverschrijding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Bovendien tonen de verzoekende partijen zoals de verwerende partij terecht opmerkt niet aan dat zij niet in de mogelijkheid waren om hun standpunt naar behoren kenbaar te maken aan het bestuur of dat zij werden belet hun aanvraag aan te vullen met alle elementen die zij noodzakelijk achtten tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan er nog op wijzen dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure op de aanvrager rust en dat in deze zaak van de verzoekende partijen kon worden verwacht dat zij alle nuttige inlichtingen die hun dossier ondersteunen aanbrengen. Overigens geven zij niet aan welke informatie zij dan wel zouden hebben verschaft die de motieven van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partijen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partijen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing geenszins een verwijderingsmaatregel uitmaakt, doch dat de verwerende partij slechts de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk verklaart omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag en omdat de overige aangehaalde elementen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1 van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, bestaat er geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. In zoverre de verzoekende partijen menen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk betekent op genoemde bepaling, is het middel niet dienstig nu er geenszins sprake is van een verwijdering.

Ten overvloede kan worden herhaald dat de ambtenaar-geneesheer zich geenszins diende uit te spreken over de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst voor wat betreft de vasculopathie, nu hij vaststelde dat de ingeroepen elementen met betrekking tot deze aandoening reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van het onderzoek van de aanvraag van 26 september 2013. Een onderzoek naar de situatie in het land van herkomst drong zich aldus niet op. Overigens werd laatstgenoemde aanvraag ongegrond verklaard omdat de ambtenaar-geneesheer na onderzoek kon

concluderen dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, beslissing die definitief is geworden na verwerping van het beroep bij de Raad.

Voorts belet niets de verzoekende partijen alsnog een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij menen dat er ernstige gegevens voorhanden zijn die wijzen op een gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU